

A, děcká pozorte, dost dobrá dánská jízda tuhle v úterý. Dost dobrá jako.

Páč to už začlo hned jak přišla dom. Pánčička. Zalovila totiž v tašce a vytáhla..... HROMADU ŽUŽLOBALONKŮ. Myslela sem že mě trefí. Přesně jak to říkal Rumouš den předtím, kterému to udělala taky. Žjooo to prostě děckaa nevíte vůbec, co drapnout jako první. Páč tam toho je moc moc a moc. Lovila sem fšécko a vona se mi smála. Mezi tím svlíkla montérky a vzala si normální oblečení který se smí uprasit. A šlo se ven.

A že prej máme pro sebe vymyšlenej dlouhej plán. Já sice zamířila směr pole, ale.... že ne, že si to dneska užijem včetně, včetněěě ŠOPOVÁNÍ!!! Joo bezváá, беру. Prošly jsme sídlištěm, pak pěkně kolem tramvaje, ať jako ty ruchy taky máme v programu. Já chtěla bejt aktivní a tak sem náš program rozšířila. O chleba v křoví. Ale tvářila se teda hrozně, tak to asi nebylo vítaný rozšiřování programu a obzorůch. A tak sem pak byla vzormost sama. Až mě lidi i vobdivovali, no fakt!! A to nejen proto, že sem krásná, ale taky šiškovná. Neb jsem vzorovaně sama usedala před obrubníkama. Skorem furt. A když sem to náhodou netrefila, páč sem byla třebaš zamyšlená, stačilo buď jen to ticho, který vytvořila pánčička a nebo dotaz "TaliII? a už sem vědila. A lidem se líbilo, jak sem se právě vopravila.

Pak už to bylo jasný. Jdeme fakt šopovat!! A rovnou do psího krámku!! Juchajdáááá, tralalaaaa, jůůů to sem se těšilááá. A hodná sem byla docela. Vopravdivě. Jen trochu sem ukradla z pytlůch. Suchary, ale kdyby mě pánčička nepráskla, nikdo by si nevšimnul, dělala sem to vopatrně, aby nikdo nevěděl. A taky hračku nějakou sem potřebovala, ale nevyšlo mi to taky, stejně jako tudle Rumoušovi. Jenže von chtěl ukrást balonek na pultě, já na to šla vod lesa a chtěla si vzít dole z regálu, taky nenápadně. Zato myši mě, k velikýmu podivování pánčičky, vůbec netankovaly.

To bedýnky se zeleninou, tam venku, ty byly rozhodně zajímavější, ale ... zase smůla. Prej "Není tvoje!!" To vim, to mi nemusí zdůrazňovat, ale i přes to, že to není moje, můžu ochutnat aspoň ne? Tak halt ne. Ani k volbám se nemůžu vyjádřit, páč když jsem chtěla pobořit volební stánek oranžovej takovej, tak prej taky ne. Že od vyjádření názoru jsou lístky nějaký. A ty mi ale nedala, že jo.

Ale dala mi něco mnohem lepčejšího teda, to musím uznat. Já sem na to sladký, hodně jako sem na sladký. A ondynoj sem ochutnala manu nebeskou. Jak ležela pánčička v tý posteli o

dovolený a ládovala se pak tou vanilkovou studenou dobrůtkou, o kterou se s náma podělila a kterou sem do té doby neznala, tak jsem tomudle propadla šíleně. No a vona to moc dobře ví. A tak, prej, když budu i dál hodná půjdem NA ZMRZKŮŮŮŮŮŮ!!! Supeer, děcka, supeer. Jen jsem nevěděla, že moje porce není ta, co jí drží v ruce ten chlapeček a mám si počkat na svou. No tak od toho máme pánčičku, že jo, aby zabraňovala takovejmdle fó páx, ponivadž zkrátka já to nevim, že jo. Ale tak je bdělá, takže cajk, klučina vo nic nepřišel. Jen mi vyhrožoval. Mně takový líbeznicí milý, chápete?? Špunt miniaturní a jak se umí vo svoje prát □ . Tak jsem se dozvěděla, že budeme mít svou vlastní a počkala si. Měla mě instruovat s předstihem. Ale maji ji tam výbornou, fakt výbornou. A my se s pánčičkou podělily spravedlivě. Nebo takhle podle mě spravedlivě, páč vona jí tolik rozhodně jíst nemá, čehož si je vědoma a tak mi většinu - včetně toho dobrýho kornouta nechala. Blízáním sem se já nedržovala, vzala sem to z jedný vody načisto. Ale moc hezky jsem si zamlsala, to teda!

Ještě kousek jsme se prošly dál a pak si chvíli na takovým kopečku hrály s balonkem. A aby to bylo celý pestřejší došly jsme k tramvaji a kousek se popovezly. Byly tam dvě paní takový a tak pěkně se na mě usmívaly, jak sem šíííkovná. No a taky sem ale byla, to měly pravdu. A ještě šikovnější jsem byla kousek od zastávky, kde jsem zaujala takovou maaalilinkatou holčičku s krokem opilýho námořníka. Tak jsem dělala kanystr nějakej, páč její tatík chtěl, aby se poseznamovala hezky a v klidu. Pánčička se smála, že bychom od nich pro mě koupily ty šatičky, co holčička měla. Prej kvůlivá tomu nápisu, kterej v cizím jazyku pravil: Jsem princezna .... ve "výcviku" .... občas bývám i úspěšná. To nevim jako, čemu se tak smála a proč jako by se to mělo hodit zrovinka pro mě. Abych dokázala, že to není pravda, vystříhla jsem pro holčičku meganejlepší poklonu, co umim. A tak mi zatleskala. Jako přídavek při představení jsem si rovnou i prdla. No, tak mi to ulítlo trochu, no bóže. To se pro změnu smál zase tatínek tý holčičky a pravil, že jsem jako ona, že bychom si rozuměly. Há, há há jako. Děcka promiňte, ale trochu taktu to chtělo teda.

No a že prej si ještě zajdeme na hřiště a zablbnem si. Jenže to nevyšlo. Bylo obsazeno a to pro naši situaci prej nevhodně. Dva pesani tam byli. Nějakej borderák co mě hnedle přes plot dělal návrhy a pak odrostlý štěndo teroše. Tak jsme to vzdaly, páč majitel borderáka řekl, že by mě jeho pes otravoval a nedal by mi pokoj. No a než jsme stačily udělat vlevo vbok s kontaktním čučením na pánčičku a odejít, tak milej borderak opral toho osmiměsíčního russlíka tak, že ten kulhal. Prostě jen tak, vlítnul na něj, přes to, že ten si ho nevšimal. Pánčička doutnala vzteky, to na ní poznám. Takovýhle spratky přímo nesnáší. A

tak jdem do pryč. Zašly jsme do uličky, kde byl minule ten fešák severskej, co jsme si pěkně pokecali. Koukám, kde je, a vono nic. Jenže číhal na mě syčák jeden v koutě a krouhal mi mrkef, že ho nevidím a pak báááá! Žiš děcká, ve mě škublo jak ve strejch pendlovkách. Ty máš tak blbý fóry, řekla sem mu a šla do šká. Ftipálek jeden. A pánčička to má u mě skovaný, že mi to neřekla, páč vona vo něm věděla.

Když se vracíme kolem hřiště, tak tam furt je ten borderák, takže to nic, kašlem na to pro dnešek a jen tak se loncáme a povídáme si. Tak jsme se na chvíli zastavily a jen tak byly pospolu. U konečný tramvají, kde je takový složitější přecházení jsem si vysloužila ovace, neb se mi tam utvořilo pánský publikum. Tak sem taky modelína, že jo, tudíž by bylo smutný, kdybych publikum neměla. Zaujala sem je ponejprv tím, že jsem bez pokynu usedla na přechodu. Když sem se sama od sebe opravila, páč sem si sedla už přímo na ten přechod (jenže tam nejni vobrubník!!! je to tam takový zplacatělý, tak to úplně nepoznám všade), byli z toho pánové celý hyn a tak jsem si stříhla naprosto ukázkovou chůzi u nohy a tím sem je zničila. Tyjo děckáá, to bylo dobrý, to se mi to líbilo. Páč i pánčičce se to líbilo a byla na mě hrdobec.

Taky hnedle doma páníkovi hlásila fšecky ty moje veleúspěchy (ty ukradnutý suchary mohla klidně vynechat, stejně jako to s tou zmrzkou) . Sem byla tak radostná celá, že sem ho celýho poskákala a kousla ho do nosu, aby z toho taky něco měl. A šla sem dělat s Rumoušem drbnu na balkon. Zatímco voni dělali vítr v bytě. Pánik vopravoval podlahu v kůchni a pánčička cvičila s hadrama. Jako by toho pohybu neměla dost. Ale pravila, že takovýhle skvělý procházky jí vždycky nakopnou a má spoustu energie, která se musí využít. Takže vycídila byt, udála večeri páníkovi i nám, sobě řípovej salátek a v devět si k nám sedla na balkon, zápalila svíčku, nalili si nějaký boužoulé s páníkem a libovala si, jak mnoho toho stihla. Ale tak dost jsem jí s tím pomáhala, ne? ☐